

NEW

לקוטי שיחות

פנחס PINCHAS

VOLUME 2, P. 342-348

LIKKUTEI SICHOS

INSIGHTS INTO THE WEEKLY PARSHA

BY THE LUBAVITCHER REBBE

Dedicated to

**Emmanuel (Mendel)
Karp**

1905 - 1989

son of Bernard (Berl) and Rose (Rezele)

Manny Karp was the first of his family born in the United States, in 1905. His first language was Yiddish. Losing his mother to the Spanish Flu shaped his resilience and commitment to helping others, ultimately leading to a career as a guidance counselor in Philadelphia public schools. He also served many years as the director of Camp Akiba in the Poconos.

Karp's legacy is characterized by his optimism and unwavering dedication to learning and mentorship. Emmanuel Karp died in 1989.

PINCHAS I | פנחס א

Adapted from *sichos* delivered on 12 Tammuz, 5713 (1953) and 5714 (1954)

Introduction

There are people who freeze in times of danger. If they feel a threat to themselves, their families, or anyone they really care about, they're at a loss. They do not know what to do and often end up doing little or nothing at all.

And then there are others who always spring into action in times of challenge. Their adrenaline flows and they act decisively, often going above and beyond the call of duty. They assess a situation and immediately focus on the desired end-result – the danger that must be averted and/or the problem that must be solved. They are willing to take risks – to their honor or to their finances, and even to risk their lives, because they are motivated by the mission, by the goal, by what they know must be accomplished.

The *sichah* that follows focuses on the story of Pinchas and the zealotry he showed when he – and the Jewish people as a whole – were confronted with a display of public immorality. In it, the Rebbe explains that sometimes there arise situations where, were one to come to a Rabbinic court and ask whether any action should be taken to prevent the act, the judges would answer that doing so is forbidden. Nevertheless, when a person is inspired with a zeal granted to him by G-d and does not ask, but instead takes immediate action, he – like Pinchas – will be rewarded with unique Divine success and blessings.

This is a timeless message.

True, when the Rebbe first delivered it, he was speaking directly to the American Jewish community at a particular time – the mid-1950s. American Jews were recovering from the wounds of the Holocaust and felt the need to fully integrate into American life. Many were busy searching for their own sense of security; Jewish education and Jewish life were not their highest priority. Pained by the loss of even one Jew to our spiritual heritage – and how much more so, the loss of many Jews – the Rebbe cried out for action. Something had to be done, and it had to be done immediately.

Although those times are far behind us, the Rebbe's words are equally relevant today. We all – as individuals and as a collective – continue to face situations where complacency is sinful and action must be taken. When we see Jewish souls at risk, we cannot sit back. For us, today, Pinchas serves as an exemplar and his conduct as inspiration and a model.

When Initiative Is Called For

Rising to the Challenge

1. This week's Torah reading relates that after Zimri committed an act of public immorality,¹ the leaders of the people were confounded and did not know what to do. Moshe, Elazar, and the elders of the people were all present, but were unsure how to respond. Then Pinchas, the youngest of that group, took action.² Until that point, Pinchas was not known as a person of distinction. For example, when the Talmud³ describes the order in which Moshe taught the Torah to the Jewish people, it relates that he first studied with Aharon, afterwards with Elazar and Isamar, then with the 70 elders, and lastly with the entire Jewish people. Pinchas was not included in the first three groups; he was taught at the same time as the people as a whole. Nevertheless, when everyone else was at loss for what to do, he remembered the law that when there is such disregard for morality in public, “the zealous may strike [the transgressor].” When he reminded Moshe of that law, Moshe told him, “Let the one who reads the letter be the agent [who fulfills it].”⁴

This story contains a lesson for us: There are times when there are pressing matters, and yet the leaders of the generation remain silent. However, their silence should not necessarily be interpreted as proof that nothing need be done and that one might excuse himself by making learned calculations as to why action is not necessary. If a person sees that there is a troubling matter and he realizes that he can do something about it, he must take action. The fact that greater people than him do not address the issue can be a

א. אין היינטיקער סדרה ווערט דערציילט, אז ווען עס איז פארגעקומען די מעשה זמרי, האט מען ניט געוואוסט וואס צו טאן, כאטש עס זיינען געווען דערביי משה ואלעזר* מיט די זקנים. האט זיך דאן אנגערופן פנחס, וואס ער איז געווען דער צעיר שבחבורה* (די גמרא³ רעכנט אויס דעם סדר ווי משה האט געלערנט תורה מיט אידן: צו ערשט האט ער געלערנט מיט אהרן'ען, דערנאך מיט אלעזר ואיתמר, דערנאך מיט די שבעים זקנים, און דערנאך מיט אלע אידן, קומט דאך אויס אז פנחס האט געלערנט צוזאמען מיט אלע אידן גלייך), אז קנאים פוגעים בו. האט מען אים געזאגט, קריינא דאגרתא איהו להוי פרוקא דער ליענער פון בריוו, ער זאל אויך זיין דער שליח.

די אנווייזונג פון דעם איז:

עס זיינען פאראן ענינים וואס גדולים שבדור שווייגן און זאגן ניט וועגן דעם, איז דאס ניט אלעמאל א ראיה אז מען דארף גארניט טאן, און מאכן חשבונות און לומדות אויף ארויסדרייען זיך פון דעם. מען דארף וויסן, אז אויב ער זעט אז ער קאן טאן אין דעם, דארף ער טאן, און דאס וואס גרעסערע פון אים זאגן גארנישט, איז

1. See *Bamidbar*, ch. 25.

Tanchuma, Balak, sec. 21.

2. *Bamidbar Rabbah* 20:25; *Midrash*

3. *Eruvin* 54b.

4. *Sanhedrin* 82a. I.e., Moshe instructed Pinchas to be the one to take action.

sign that this is his personal mission which he must undertake and accomplish – and through that, he will reach his own perfection.

To refer back to the example of Pinchas: Our Sages⁵ question why, although previously Moshe had risen to the occasion during many times of controversy, in this instance, he was at a loss. They explain that it was Divinely ordained for Moshe not to intervene, so that Pinchas would take the initiative and act in a manner that would earn him the priesthood.

Similarly, in every person's life, there are times when Divine Providence creates circumstances that enable him to carry out his individual mission. Just as, in a material sense, every person has his own portion designated for him and “no person can affect the livelihood [destined] for another,”⁶ so too – and, indeed, to an even greater extent – does this apply in a spiritual sense. This is reflected in the request,⁷ “Grant us our portion in Your Torah,” i.e., every Jew has a portion in the Torah associated with his individual soul. The intent is not only that he comprehend a specific portion of the Torah, but also that he develop new insights. In that vein, the Talmud⁸ states that Rabbi Akiva related a *halachah* that even Moshe did not know.

Similar concepts apply regarding the observance of the *mitzvos*. Every person has a mission that only he can fulfill. Just as with material things “no person can affect the livelihood destined for another,”⁶ so too, in a spiritual sense, every person has a unique mission that he is destined to fulfill. True, our Sages taught⁹ that there are situations where one who “merits acquires his portion and the portion of another.” However, that is speaking about the reward for the *mitzvos* that one receives in *Gan Eden*, the afterlife. With regard to the *mitzvos* themselves – and they surpass the reward one receives for their observance – every person has his own portion. Thus, it is possible that the reason

דאס אפֿשֿר כְּדִי שְׂיטוּל פְּנִיחַס
אֶת הַקְּהֵנָה. דָּאס הֵיִסֵּט אֶז דָּאס
אִיז וַיִּיּוֹן חֶלֶק וּוָאס עַר דָּאָרף
דָּאס מְבַרֵר זַיִן, און דוֹרְכֵדֶעם
דוֹקָא וועט עַר צוֹקוּמֶען צו זַיִן
שְׁלִימוּת.

אזוי ווי אין גשמייות האט דאָך
יעדער איינער זיין חלק, ואין
אדם נוגע בפרנסתו של חברו,
אזוי איז אויך, און נאך מיט אַ כָּל
שָׂכֵן וְקָל וְחֶמֶר, אין רוחניות, אז
יעדער איינער האט זיין חלק אין
תורה

- דאס איז וואס מען זאגט, ותן
חלקנו בתורתך, וואס דאס מיינט
ניט נאר אין פארשטיין תורה,
נאר אויך אין מחדש זיין, ווי די
גמרא דערציילט אין מנחות! אז
רבי עקיבא האט געזאגט א דבר
הלכה וואס אפילו משה רבינו
האט ניט געוואוסט פון דעם -

און אין קיום המצוות, וואס
יעדער איינער דארף אויפטאן,
ואין אַחַד נוגע בפרנסתו של
חברו. דאס וואס עס שטייט,
זכה נוטל חלקו וחלק חברו, דאס
רעדט זיך וועגן גן עדן, וואס
דאס איז שכר המצוות, אבער די
מצוה אליין וואס איז העקער פון
איר שכר, אין דעם האט יעדער

5. *Bamidbar Rabbah* 20:24.

6. To refer to a similar statement by our Sages (*Yoma* 38b), “No person

can touch that which has been designated for another.”

7. *Avos* 5:20.

8. *Menachos* 29b.

9. *Chagigah* 15a.

no one else is dealing with a particular matter is because this task is intended for a specific person – it is his personal mission that he must carry out.

איינער זיין חלק. ובמילא קאן זיין אז דאס וואס קיינער טוט עס ניט, איז עס וויילע דאס איז זיין ענין וואס ער דארף אים אפטאן.

Powers That Surpass Those of Mortals

2. It is stated¹⁰ regarding Pinchas, “Pinchas is Eliyahu.” That statement appears problematic because Pinchas lived before Eliyahu. Thus, seemingly, the statement should read, “Eliyahu is Pinchas.” A resolution can be offered based on the *Zohar*,¹¹ which states that Eliyahu existed earlier, but as an angel – not as an ordinary mortal. Therefore, it is said, “Pinchas is Eliyahu;” for Eliyahu’s soul descended into Pinchas’ body.

ב. אויף פנחס'ן שטייט: פנחס זה אליהו. פּרעגט מען אויף דעם די קשיא, פריער איז דאך געווען פנחס און דערנאך אליהו, האט דאך געדארפט שטיין, אליהו זה פנחס? איז דער תירוץ אויף דעם, לויט דעם וואס עס שטייט אין זוהר, אז אליהו איז געווען נאך גאר פריער, נאר דאן איז ער ניט געווען קיין ילוד אשה, וואס איז געבארן געווארן פון א פאטער און מוטער, נאר א מלאך, און דעריבער זאגט ער פנחס זה אליהו.

אין עבודה איז דאס:

מען האט דאך פריער געזאגט, אז מען מאנט ביי יעדער איינעם, ניט קוקן אויף קיינעם, און אן ענין הבא לידו דארף ער נעמען און אפטאן. פּרעגט מען: וואו נעמט מען כח אויף דעם? איז אויף דעם זאגט מען פנחס זה אליהו, וויבאלד אז דער אויבערשטער האט אים מזמין געווען אן ענין וואס ער דארף אים טאן במסירת נפש, גיט מען אים כחות אויף דעם, און עס קאן געמאלט זיין אז אין אים גייט אריין א ניצוץ פון אזא וואס איז ניט קיין ילוד אשה.

The application of this concept in our Divine service is that, as stated previously, each person has an individual mission and responsibility. It is demanded of him not to look at another person and simply follow his lead, but to take the initiative and accept and carry out every positive spiritual act that presents itself to him. If he will ask, “From where will I derive the power to do this?” he is told, “Pinchas is Eliyahu.” Since G-d presents him with a task that requires *mesirus nefesh* (“self-sacrifice”) to fulfill, He certainly provides him with the potential to accomplish it. It is possible that, while doing so, the spark of a heavenly being will enclothe itself in him to enable him to carry it out.

Taking the Initiative and Doing So with *Mesirus Nefesh*

3. The directive from the above for all the young people of our generation is that when a challenge presents itself, one should not make a

ג. די הוראה פון דעם אין אונזער דור צו אלע יונגע לייט איז, אז זיי דארפן

10. *Targum Yonason, Shmos* 6:18; *Yalkut Shimoni*, in the beginning of *Parshas Pinchas*, sec. 771; *Zohar*,

Vol. II, p. 190b; *Ralbag, I Melachim* 17:1.

11. *Zohar*, Vol. I, p. 46b; see the notes entitled *Derech Emes, et al.*

reckoning that so-and-so should deal with it, or if not him, someone else. Instead, when a positive spiritual task presents itself to him, he must realize that this is his mission, that he has been given the potential to carry it out, and that he must do so with *mesirus nefesh*.

The above does not only apply to matters that dominate others' attention. As the Rebbe Rayatz would say,¹² *mesirus nefesh* does not mean climbing a roof and throwing oneself off it, Heaven forbid. Instead, *mesirus nefesh* should be without fanfare or commotion, as it is written regarding Eliyahu's vision,¹³ "G-d was not in the thunder." *Mesirus nefesh* must be expressed in all one's activities in day-to-day life, including avoiding undesirable influences, as it is written about the one who walks on a righteous path: "He blocks his ears" and "shuts his eyes" so as not to hear or see unseemly matters.¹⁴

Mesirus nefesh is necessary even in Torah study. One must give oneself over to the Torah and change himself according to its standards, not take the Torah and adapt it according to his understanding.

If a person truly desires to accomplish these goals, he will be successful. Moreover, when one proceeds with self-sacrifice like that of Pinchas, then he will merit to bring about the coming of "Pinchas [as] Eliyahu," who will be the one to herald the Ultimate Redemption.¹⁵ This means that performing all our Divine service at present with the *mesirus nefesh* of Pinchas will prepare for *Mashiach's* coming and for making the world a sanctuary for G-d.

ניט מאַכן קיין חשבונות, אָז דער קאַן טאָן און יענער קאַן טאָן, נאָר יעדער זאָך וואָס קומט צו זייער האַנט, דאַרפֿן זיי וויסן אָז דאָס איז זייער חלק, און זיי האָבן כחות אויף דעם, און זיי דאַרפֿן דאָס טאָן מיט מְסִירַת נֶפֶשׁ.

און מְסִירַת נֶפֶשׁ איז ווי דער רבי האָט געזאָגט: מְסִירַת נֶפֶשׁ מיינט ניט אַרופֿגיין אויף אַ דאַך און אַראָפּוואַרפֿן זיך, חס ושלום. מְסִירַת נֶפֶשׁ דאַרף זײַן אַן רעש און אַן טומל, וואָרום לאַ ברעש הוּי. עס דאַרף זײַן מְסִירַת נֶפֶשׁ אין אלע פֿעולות פֿון טאַג-טעגלעכן לעבן, אויטס אָנזן וגו' ועוצם עיניו. אַפילו אין תּוֹרָה דאַרף אויך זײַן מְסִירַת נֶפֶשׁ, אַז ער זאל ניט נעמען תּוֹרָה צו זיך נאָר נעמען זיך צו דער תּוֹרָה. און אַז מען וויל מיט אַן אַמַת, וועט מען אויספֿירן.

און בשעת מען גייט מיטן מְסִירַת נֶפֶשׁ פֿון פֿאַחֶסֶן, איז אויך פֿאַחֶסֶן זֶה אַלְיָהוּ, וואָס ער וועט מְבַשֵּׁר זײַן די גאַולה, דאָס הייסט אַז די גאַנצע עבֹדָה פֿון איצטער, איז אַ הַכְנָה צו מְשִׁיח'ן, אויף מאַכן די וועלט אַ מְקַדָּשׁ לוֹ יִתְבָּרַךְ.

(משיחת י"ב תמוז, תשי"ד)

12. See *Toras Menachem*, Vol. 4, pp. 312-313; see *Sefer HaSichos* 5697, p. 165.

13. *I Melachim* 19:11.

14. *Yeshayahu* 33:15. See *Kuntreis HaAvodah*, ch. 2.

15. *Targum Yonason, Shmos* 6:18.

(*) כן צריך להיות גם בהוצאות שלפני זה.	יומא לה, ב.	(*) חלק א מו, ב. עיין שם בהגהות דרך
(א) במדבר רבה פ"כ, כה. תנחומא בלק,	(ו) אבות פרק ה משנה כ.	אמת ועוד.
כא.	(ז) כט, ב.	(יא) מלכים א יט, יא.
(ב) עירובין נד, ב.	(ח) חגיגה טו, א.	(יב) ישע'י לג, טו. און זע קונטרס העבודה
(ג) סנהדרין פב, א.	(ט) תרגום יונתן וזרא ו, יח. ילקוט	פרק ב.
(ד) במדבר רבה פרשה כ, כד.	שמעוני אַנפאַנג פנחס. זחר חלק ב קצ,	(יג) תרגום יונתן וזרא ו, יח.
(ה) על דרך אין אדם נוגע במוכן לחבירו -	סע"ב. רלב"ג מלכים א יז, א.	

PINCHAS II | פִּנְחָס ב

Adapted from a *sichah* delivered on *Yud-Beis Tammuz*, 5713

Introduction

There is always a fundamental tension between the textbook definition of Torah Law and its application in actual life. From Sinai onward, G-d gave us guidelines to govern our conduct. Over the years, these guidelines have become defined and established as *halachic* protocols and codified in works like the *Shulchan Aruch*.

Nevertheless, there are moments when immediate action is required that goes beyond standard legal procedures. The story of Pinchas exemplifies this dilemma – his zealous intervention stopped a plague that was devastating the Jewish people. However, he acted on his own initiative; a Rabbinic court would not have advised him to do so.

The challenge becomes even more complex in our contemporary world, where religious extremism often masquerades as Divine service. How do we distinguish between authentic zealousness for G-d and dangerous fanaticism? What internal criteria can guide someone to know when immediate action is called for, and when patient consultation with established authorities is required?

The Rebbe teaches that the answer lies not in external circumstances, but in the purity of one's motivations. True zealousness emerges only when the ego is completely absent – when a person acts not from personal conviction or anger, but from a soul so aligned with G-d's will that it becomes a transparent vessel for Divine purpose.

This distinction is crucial for our times. In an era when many claim to act on behalf of Heaven, the Torah's wisdom about authentic Divine service becomes more relevant than ever.

When to Look Beyond the Book

Acting Zealously for G-d

1. This week's Torah reading describes the actions of Pinchas, who displayed "zeal on behalf of G-d, Commander of legions."¹ Although this incident has been discussed previously, "it is impossible that a new insight will not be developed when [a session in] a study hall [is convened]."² This was said regarding the Oral Law. How much more so does it apply regarding the Written Law, in which each letter is the source for many laws. And since the Torah contains a description of the entire narrative of Pinchas' actions, how much more so can we continually derive new insights from it.

What is one of the unique dimensions of this narrative? It reveals the legal construct that there are situations concerning which when a question is brought to a *halachic* arbiter, he should not answer as dictated by *halachah*.³ Nevertheless, a zealous person will act as the *halachah* dictates. For example, when there is a public disregard for morality – as was the case with the incident to which Pinchas reacted – "the zealous may strike [the transgressor]."⁴ In other words, there are instances when – were one to come to a court of law and ask what must be done – the judges would answer that taking violent action is forbidden because that is the answer the *Shulchan Aruch* instructs them to give. Nevertheless, the same *Shulchan Aruch* states,⁵ "The zealous may strike [the transgressor]," i.e., when a person does not

ד. אין היינטיקער סדרה ווערט דערציילט די מעשה מיט פנחס'ן וואס ער האט מקנא געווען קנאת ה' צבאות. בכלל איז דאך אי אפשר לבית המדרש בלא חידוש". דאס איז אין תורה שבעל פה; תורה שבכתב, וואס פון אן אות לערנט מען אפ גאנצע הלכות, איז דאך מכל שכן אז א גאנצער ספור המעשה, אזוי ווי דער ספור פון פנחס'ן, איז אין דעם פאראן א חידוש.

וואס איז דער חידוש אין דעם ספור? דער דין פון הלכה ואין מורין כו", און קנאין פוגעין בוי". דאס הייסט אז עס זיינען פאראן אנעלכע זאכן וואס בשעת מען קומט צו בית דין פרגען וואס צו טאן, וועלן זיי ענטפערן אויף ניט, וויילע אזוי שטייט אין שלחן ערוך. פונדעסטוועגן איז אין דעם זעלבן שלחן ערוך שטייט אז קנאים פוגעים בו, דאס הייסט אז בשעת ער קומט ניט צו בית דין נאר ער

1. Cf. *Bamidbar* 25:10. Cf. *Yeshayahu* 9:6, *et al.*

2. *Chagigah* 3a. Since the Torah is "the word of G-d," it serves as an ever-flowing source of inspiration and ideas.

3. *Eruvin* 7a; *Beitzah* 28b. I.e., there are instances when, although theo-

retically the *halachah* is defined in a certain manner, in practice, a Jewish court should not rule in that manner for various reasons. This interpretation of the foregoing Talmudic concept follows the perspective of *Rashi* (*Beitzah* 29a, *Bava Kama* 30b), *et al.* There are others who interpret the concept as meaning that the

Rabbinic court should simply refrain from answering in such an instance.

4. *Sanhedrin* 82a.

5. See *Shulchan Aruch, Even HaEzer* 16:2; *Rama, Choshen Mishpat*, sec. 425.

go to the court to ask, but rather acts on his own initiative because the inner dimension of his soul motivates him to act, his action is sanctioned by law.⁶ This is what is meant by the expression, “This is the law, but one should not rule in this manner.”³ When a person acts according to the law, without asking a Rabbinic court for direction, his own will is aligned with G-d’s sublime will.

By and large, one must always consult a court, i.e., act according to the directives he is given. However, when a situation arises where one is aroused to display “zeal on behalf of G-d, Commander of legions,” there is no place for hesitation or question. To cite a parallel, one who hesitates and consults a Rabbinic authority – when there is a pressing question whether to violate the *Shabbos* laws in order to save a life – is considered as having shed blood.⁷ The need for action should move a person to the extent that he is motivated to act on his own initiative without consulting the court.

Similarly, when it comes to a matter involving zealotry for G-d’s sake and the inner dimensions of the person’s soul are aroused, such a person does not consult the court. He cannot wait to be assured of the propriety of his actions⁸ and do nothing unless instructed by the court because every moment is precious. Furthermore, even when he knows that the court would rule otherwise, nevertheless, “the zealous may strike [the transgressor].” Indeed, this is G-d’s will – “the zealous may strike [the transgressor]” is a law cited in the *Shulchan Aruch*.⁵

To explain the above: “A person will only transgress when he is overcome by a spirit of folly.”⁹ As the Alter Rebbe states,¹⁰ a Jew’s natural tendency is that “he neither wants, nor is he able, to separate himself

טוט אַליין ווי ער איז מרגיש מצד פנימיות נפשו, האט ער געטאן ווי על פי דין איז (הקלכה ואין מורין בן) און ער האט מכוון געווען צו דעם רצון העליון.

אזוי, אלע מאל, דארף מען יעדער זאך פֿרעגן ביי בית דין. אבער בשעת עס האנדלט זיך וועגן קנאות ה' צבאות, איז דאס על דרך ווי עס שטייט, אז דער וואס פֿרעגט אויף ענינים פון פקוח נפשות איז ער שופך דמים. דער ענין האט אים געדארפט דערנעמען אויף אזוי פיל אז ער זאל דאס אַליין אפֿטאן, ניט פֿרעגנדיק ביי בית דין. אזוי איז אויף ווען עס איז קנאות ה', און דער ענין דערנעמט אים אין פנימיות נפשו, דאן גייט ער ניט פֿרעגן ביי בית דין; דאן דארף מען ניט וועלן גיין דוקא אויף אן אייזערנער בריוק, און גארנישט טאן אן בית דין - וויילע עס איז א שאד יעדע מינוט, און נאך מערער, אפילו ווען מען ווייס אז בית דין וועט פסקנען אויף ניט, איז קנאים פוגעים בו, און דאס איז ווי דער רצון העליון, וויילע קנאים פוגעים בו איז א דין אין שלחן ערוך.

די הסברה אין דעם איז:

אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות,¹¹ ווארום א איד מצד עצמו - איז ווי דער אלטער רבי האט געזאגט: א איד ניט ער וויל און ניט ער קען זיין א נפרד

6. It must be emphasized that whole-sale license to take the law into one’s own hands is not given. The license is given only to one whose zeal – like that of Pinchas – is motivated by the

inner dimension of his soul.

7. *Talmud Yerushalmi, Yoma* 8:5.

8. This phrase translates the Yiddish idiom used by the Rebbe that literally means, “go on an iron bridge”

whose strength guarantees one’s safety when crossing it.

9. *Sotah* 3a.

10. Quoted in *HaYom Yom*, entry for 21 Sivan and entry for 25 Tammuz.

from G-dliness.” It is only because of the spirit of folly, the animal within him, i.e., his animal soul, that it is possible for him to act with the spiritual insensitivity of an animal.

Thus, when he is aroused to zealousness – not for his own honor, nor for the honor of his father’s house – but zealousness for G-d’s sake, he is so wrapped up in the matter that he does not pause to think whether a sin is involved or not. He is so totally permeated by his zeal for G-d that he is not concerned with his own self at all; he ignores his body and his animal soul entirely. All that matters at that time is his G-dly soul, which is always faithful to Him¹¹ and which is the source of his zealousness. Accordingly, when he is so aroused that he is not concerned with his animal soul, the soul on its own accord will certainly align itself with G-d’s will.

Expressing such zealousness produces positive consequences of a uniquely broad scope. To refer to the narrative in this week’s Torah reading, by killing Zimri, Pinchas caused the plague to cease and saved many thousands of Jews from a severe sin, the sin of worshipping Baal Peor.¹² Concerning that sin, the *Midrash*¹³ states that this transgression continuously arouses negative heavenly forces and it is Moshe’s burial and gravesite that negate them. No other sin aroused such negative consequences. Pinchas saved the Jews from this severe transgression. As a result, he merited that G-d “grant[ed] him [His] covenant of peace.”¹⁴ Moreover, “Pinchas is Eliyahu”; he is present at the *bris* of every Jewish child,¹⁵ and he will announce the Ultimate Redemption.

פון אלקות, נאר מצד דעם רוח שטות, מצד דער בהמה וואס אין אים, דער נפש הבהמית, מצד דעם קאן ער טאן מעשה בהמה. ובמילא בשעת ער ווערט נתעורר מיט א קנאות, ניט צוליב זיין כבוד און ניט צוליב כבוד בית אבא, נאר קנא קנאתי להוי', און דער ענין דערנעמט אים אזויפיל אז ער טראכט אפילו ניט צי ער איז עובר אן עבירה דערמיט צי ניט, ווייל ער איז אינגאנצן דורכגענומען מיט די קנאות להוי', במילא האט ער זיך אוועקגעלייגט אינגאנצן אן א זייט, איז בשעת דעם גוף ונפש הבהמית לייגט ער אוועק אן א זייט און עס בלייבט נאר דער נפש האלקית וואס איז שטענדיק באמנה אתו יתברך^ט, וואס מצד דעם קומט ביי אים די קנאות, איז דאך ודאי אז בשעת דער נפש הבהמית איז ניט מבבלבל, וועט די נשמה מצד עצמה זיכער מכוון זיין צו דעם רצון העליון.

דערפאר זעען מיר אז דורך דעם וואס פנחס האט גע'הרג'ט זמרי', איז ותעצר המגפה, ער האט מציל געווען כמה אלפים מישראל פון אן עון חמור ביותר, דער עון בעל פעור, וואס עס שטייט אין מדרש'י אז דער עון פון בעל פעור איז שטענדיק מקטרג און משה רבינו נעמט אראפ דעם קטרוג, וואס אויף קיין עון געפינט מען דאס ניט, און פנחס האט מציל געווען די אידן פון דעם עון. דערפאר האט ער זוכה געווען אז הנני נותן לו את בריתי שלום, דפנחס זה אליהו וואס ער קומט אויף יעדער ברית מילה^כ און ער וועט קומען מבשר זיין די גאולה.

11. Tanya, ch. 24.

12. See Bamidbar, ch. 25.

13. Tosafos, Sotah 14a, s.v. mipnei

mah. Pirkei D'Rabbi Eliezer, the end of ch. 45, et al.

14. Bamidbar 25:12.

15. Pirkei D'Rabbi Eliezer, ch. 29; Avudraham, Hilchos Bris Milah.

A Time for Zealousness

2. We are presently also living in a time of plague, Heaven forbid. As my revered father-in-law, the Rebbe Rayatz said,¹⁶ as part of the birth-pangs of *Mashiach's* imminent arrival, “G-d has set the walls of exile on fire.” There is no need for proofs or explanations about this matter; it is obvious. We see how in actual fact so many Jews in the Diaspora and in the Holy Land are becoming lost to Judaism. They are following a crooked path which leads them to become opponents of G-d and His Torah. In such a time, a time when a fire is raging, when Jewish boys and girls are apt to be lost to Judaism, it is not necessary to consult a Jewish court or to look in holy books to see whether one may give up an hour of Torah study in an attempt to rectify this problem. There is no time for questions like this. Every moment lost increases the danger. Now is the time when we must act.

In such a time, every person must ignite the pure flame of zealousness in his soul. This can be accomplished through studying *pnimiyus haTorah*. With that energy, he must go out from his own private setting and approach other Jews and speak to them in a pleasant manner and with heartfelt words. There is no need for intellectual disputes and to argue back-and-forth. When such a destructive fire is raging, there is no time for this. When there is danger to a person's soul, the way to influence the other person is not through the mind. Instead, it is necessary to speak with feeling, with soul-felt words. This is the way to ignite the pure flame lying deep within the soul of the other Jew, of which it is said,¹⁷ “Its sparks are sparks of fire,

ה. איצטער איז דאך אויף א זמן פון א מגפה, רחמנא לצלן. ווי כבוד קדשת מורי וחמי אדמו"ר האט געזאגט אז דער אויבערשטער האט אנגעצויגן די גלות-ווענט¹⁶, וואס דאס איז אן ענין וואס מען דארף ניט האבן אויף דעם קיין ראיות און הסברות, נאר מען זעט דאס במוחש. מען זעט במוחש ווי פמה וכמה מישראל אין חוץ לארץ און אין ארץ הקדושה תבנה ותכונן ווערן פארלארן פון אידישקייט, זיי גייען אויף א קרומען וועג וואס דאס פירט זיי אז זיי זאלן ווערן חס ושלום מנגדים על הוי' ועל תורתו, איז אין אזא צייט, א צייט פון א שריפה, א צייט וואס א אידישער אינגעלע אדער א אידישע מיידעלע קאנען ווערן חס ושלום פארלארן פון אידישקייט, אין אזא צייט דארף מען ניט גיין צו בית דין און נאכקוקן אין ספרים צי ער מעג מבטל זיין א שעה לערנען צוליב דעם צי ניט, און נאך אזעלכע שאלות, ווארום עס איז א סכנה יעדער מינוט אפצולייגן, - מען דארף טאן.

אין אזא צייט דארף יעדער איד אנצינדן די קנאות שבנפשו, וואס דאס קאן מען דורך פנימיות התורה, און ארויסגיין פון די אייגענע ד' אמות און גיין צו אידן און ריידן מיט זיי בדרכי נועם און מיט רגש'דיקע ווערטער - מען דארף ניט אויס'טענה'ן זיך מיט זיי מיט שכל'דיקע ויכוחים, ווארום בשעת א שריפה איז ניטא די צייט אויף דעם, און בכלל - ווען עס האנדלט זיך וועגן פקודת נפש נעמט מען ניט יענעם מיט שכל. מען דארף ריידן מיט רגש - נשמה-ווערטער - וואס דערמיט וועט מען אנצינדן דעם פייער וואס ביי זיי, רשפיה רשפי אש שלהבת

16. Introductory page for *HaYom Yom*; *Igros Kodesh Admor Rayatz*, Vol. 6, Letter no., 1824.

17. *Shir HaShirim* 8:6.

the flame of G-d.” This G-dly fire will cause the plague to cease.

Then we will merit the revelation of “Pinchas [as] Eliyahu,” who will appear “before the great and awesome day of G-d and will turn the hearts of parents to [their] children...”¹⁸ and herald the Ultimate Redemption led by *Mashiach*; may it happen speedily in our days.

יִהְיֶה, אֹן עֵס וְנֶעֱט זַיִן וְתַעֲצֹר הַמַּגָּפָה.

אֹן דָּאן אִיז מְעַן זֹכָה אֹ פְנִחָס זֶה אֱלִיָּהוּ, וְנֹאס עָר וְנֶעֱט קִוְמָעַן לְפָנַי יוֹם הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא, וְהַשִּׁיב לֵב אָבוֹת עַל בְּנִים וּגְוִיָּה, אֹן עָר וְנֶעֱט מְבַשֵּׁר זַיִן דִּי גְאוּלָּה עַל יְדֵי מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ.

(משיחת י"ב תמוז, תשי"ג)

18. *Malachi* 3:23-24.

(יד) חגיגה ג, א.	(יט) תניא פרק כד.	(כב) היום יום עמוד 12.
(טו) עירובין ז, א. ביצה כח, ב.	(כ) תוספות סוטה ענדע פרק א. פרקי	(כג) שיר השירים ח, ו.
(טז) סנהדרין פב, א.	דרבי אליעזר ענדע פרק מה. ועוד.	(כד) מלאכי ג כג-כד.
(יז) ירושלמי יומא פרק ח הלכה ה.	(כא) פרקי דרבי אליעזר פרק כט. אבודרהם	
(יח) סוטה ג, א.	הלכות ברית מילה.	

PINCHAS III | פִּנְחָס ג

Adapted from a *sichah* delivered on 16 Tammuz, 5712 (1952)

Introduction

When the Torah describes how *Eretz Yisrael* was divided among the twelve tribes, it presents us with a puzzling contradiction. On the one hand, we're told the allocation was determined "by lottery" – a system that seems to leave everything to chance. On the other hand, the same verses indicate that the *Kohen Gadol*, using the guidance of the *Urim v'Tumim*, was also involved – suggesting careful Divine direction rather than random distribution.

This apparent contradiction becomes even more perplexing when we consider what a lottery represents spiritually. A lottery operates beyond human logic and reasoning, yet when it comes to our spiritual lives, shouldn't our choices be guided by wisdom, study, and careful consideration? Nevertheless, just as in a physical sense, *Eretz Yisrael* was divided by lottery, the spiritual *Eretz Yisrael* – the modes of Divine service to be followed by the Jewish people – are divided by lot. Now, Divine service requires discernment between right and wrong, permitted and forbidden. How can it be governed by something that transcends rational thought?

The Rebbe teaches that the way *Eretz Yisrael* was divided illuminates a profound truth about how each of us discovers our unique spiritual calling. Just as every tribe received exactly the portion of *Eretz Yisrael* that corresponded to their spiritual essence, each individual has a specific spiritual character that no one else possesses. This is his *Eretz Yisrael* – the *mitzvos* and spiritual initiatives that relate to him in a particularly personal way.

Our encompassing commitment to the Torah and its *mitzvos* as an organic whole does not cancel out our individuality. Although we are obligated to observe all *mitzvos*, we each have a personal gateway through which to advance spiritually.

Nothing Is Random: A Divine Mission for Each Individual

The Paths G-d Assigns

1. One of the novel aspects related in *Parshas Pinchas* is the order of inheritance. The description of the sacrifices and the census of the Jewish people, which also feature in *Parshas Pinchas*, are found in other Torah readings as well; indeed, they are discussed at length in those *parshiyos*. Thus, regarding these elements, there is no fundamental new aspect introduced in *Parshas Pinchas*. By contrast, the order of inheritance in general, and the division of *Eretz Yisrael* into tribal heritages in particular, is explained primarily in *Parshas Pinchas*.

The division of *Eretz Yisrael* into tribal heritages was determined by lottery, as it is written,¹ “Only by lottery shall the land be divided.” The Talmud² and Midrash³ explain that the division was made by lottery and also by the *Urim v’Tumim*.

On the surface, clarification is required: The division of *Eretz Yisrael* in a physical sense follows the division of *Eretz Yisrael* in a spiritual sense. This implies that the pattern through which the different modes of Divine service⁴ are allocated among the Jewish people is dictated by lottery. This is seemingly problematic. The pattern determining a person’s Divine service must be based on logic and not by lottery, which is above reason and understanding.

א. איינער פון די חדושי ענינים אין פרשת פנחס, איז דער סדר הנחלה.

דער ענין הקרבנות, אזוי אויך דער ענין פון ציילן די אידן, איז פאראן אויך אין אנדערע פרשיות ובארוכה, אבער דער סדר הנחלה בכלל און סדר נחלת ארץ ישראל בפרט, איז מבואר אין פרשת פנחס.

דער סדר הנחלה פון ארץ ישראל איז געווען על פי גורל, אך בגורל יחלק את הארץ. אין גמרא און מדרש^ב איז מבואר, אז עס איז געווען על פי גורל און אויך על פי אורים ותמים.

אין פלוג דארף מען פארשטיין, וויבאלד אז דער סדר חלוקת ארץ ישראל אין גשמיות איז וויילע אזוי איז דער סדר חלוקת ארץ ישראל אין רוחניות, דאס מיינט אז דער סדר החלוקה אין עבודה^ג איז על פי גורל, איז גיט פארשטאנדיק: דער סדר אין עבודה דארף דאך זיין על פי שכל, און גיט על פי גורל וואס דאס איז למעלה מטעם ודעת?

1. *Bamidbar* 26:55.

2. *Bava Basra* 122a.

3. *Bamidbar Rabbah* 21:9, commenting on *Bamidbar* 26:55. See

Rashi, Bamidbar 26:54.

The term *Urim V’Tumim* refer to the mystic names of G-d embedded in the breastplate of the *Kohen Gadol*, which served as oracles for the

Jewish people.

4. See the beginning of *Parshas Vayeishev in Torah Or* and *Toras Chayim*.

True, the foundation of Divine service is *kabbalas ol*, the acceptance of the yoke of Heaven,⁵ which requires going beyond one's logic and understanding. This is expressed by using a lottery,⁶ wherein a person does not use his own logic to make a choice. However, *kabbalas ol* is only the foundation of Divine service. When one actually begins his Divine service, he must discern how to act, what is permitted and what is forbidden. This must be dictated by the guidelines of the Torah, which involve intellect and comprehension. Why then does it say here that the division – that is, the discernment and allocation of the modes of one's Divine service and actions to follow – must be determined by a lottery?

Even more puzzling is the wording of the verse,¹ “Only by lottery shall the land be divided.” “Only” implies limitation, meaning that the division should be determined solely by lottery. Yet, at least on the surface, the division should be determined solely by reason and logic.

An Individual Gateway to Divine Service

2. In a *maamar* of the Rebbe, the *Tzemach Tzedek*,⁷ as well as in *maamarim* of the later Rebbeim, there are discussions of the concept implied by “only by lottery shall the land be divided” as it applies to the soul and Divine service. According to the explanation in those sources, the above-mentioned difficulty is resolved with the following explanation:

A lottery transcends reason and understanding.⁸ The division of the land must be determined solely by lottery because this division stems from a level that transcends reason and understanding.

This idea can be explained by first clarifying another matter: Every Jew is obligated in all the

אמת טאקע אז דער יסוד
העבודה איז קבלת על דוקא, דאס
איז דאך בלויז דער יסוד העבודה.
אבער דער אנהויב העבודה, ווען
ער דארף פאנאנדערקלייבן ווי
צו טאן, וואס מען מעג און וואס
מען טאר ניט, דארף דאך דאס
זיין על פי תורה דוקא, וואס דאס
מוז זיין מיט שכל און השגה, איז
פארוואס זאגט מען אז די חלוקה,
דאס הייסט דער פאנאנדערקלייבן
און פאנאנדערטיילן עניני עבודתו
ועשיותיו, איז על פי גורל?

נאך מער איז ניט פארשטאנדיק,
וואס ער זאגט אך בגורל יחלק את
הארץ, וואס אך איז א מיעוט, דאס
הייסט אז די חלוקה דארף זיין נאך
על פי גורל, ולכאורה דארף עס זיין
נאך על פי טעם ודעת?

ב. אין א מאמר פון רבי'ן דעם
צמח צדק,⁸ אזוי אויף אין מאמרים
פון שפעטערדיקע רביים, רעדט זיך
וועגן דעם ענין “אך בגורל יחלק את
הארץ” בנפש ובעבודה. און לויט
דעם ביאור דארט איז פארענטפערט
אויך די אויבנדערמאנטע קשיא:

גורל איז למעלה מטעם ודעת,
און חלוקת הארץ מוז זיין נאך על פי
גורל, וויילע די חלוקה קומט פון אן
ענין שלמעלה מטעם ודעת.

והביאור בזה, ובהקדמה:

הגם אז יעדער איד איז מחויב

5. *Tanya*, ch. 41.

6. *Tanya*, *Iggeres HaKodesh*, Epistle 7.

7. See the *maamarim* entitled *Ach BeGoral*, (published in *Or HaTorah*,

Bamidbar, Vol. 4, p. 1059ff., 5626, (published in *Sefer HaMaamarim*, *Toras Shmuel*, 5626, p. 171ff.) and 5646 (published in *Sefer HaMaamarim* 5646, p. 14ff.).

8. In other words, rather than make the decisions on the basis of logic and reason, the person commits himself to follow the results of the lottery.

commandments. Nevertheless, there are specific matters that relate particularly to each Jew as an individual.

In *Tanya*, in *Iggeres HaKodesh*,⁹ the Alter Rebbe explains this concept, citing the fact that we find numerous Sages of the Mishnah and the Gemara who were especially careful in the observance of certain commandments. Now, certainly, they were careful in the observance of all the commandments; however, there were specific matters in which they were especially careful, because these matters related to them specifically. These matters served as the gate through which the Divine energy generated by their observance – not only of these particular commandments, but of all other commandments as well – ascended upward and the beneficence generated by these *mitzvos* was drawn down to this physical plane.¹⁰

Each person's connection to such specific matters is not rooted in reason and understanding; it is not that he intellectually appreciates that he has a special connection to them. Rather, his connection transcends reason and understanding. This is the concept of a lottery.

What Resistance Teaches

3. For this reason, when someone sees that he experiences very severe difficulties and impediments in connection with the observance of a particular commandment, this is a sign that this commandment has a greater connection to him.¹¹ The very fact that he encounters such resistance is proof that this matter is more relevant to him.

Even if he does not at all intellectually perceive the connection he has to this matter – on the con-

אין אלע מצוות, פונדעקסטוועגן זיינען פאראן ביי יעדער אידן ענינים מיוחדים וואס זיינען שייך צו אים בפרט.

אזוי ווי ער דערקלערט אין תנאי, אין אגרת הקדש⁹, דעם ענין וואס מיר געפינען ביי כמה תנאים ואמוראים, אז זיינען געווען זיהר טפי (מערער) אין געוויסע מצוות. זיי זיינען געווען זיהר אין אלע מצוות, אבער אין געוויסע ענינים זיינען זיי געווען זיהר טפי, וויילע די ענינים זיינען געווען שייך צו זיי בפרט, און דורך די ענינים, איז געווען אויך די המשכה און עליה פון די איבעריקע מצוות זיערע.

די שייכות פון יעדן איינעם מיט זיינע ספעציעלע ענינים, איז ניט קיין ענין פון טעם ודעת, וואס ער פילט מיט זיין שכל אז ער האט א שייכות ספעציעל צו די ענינים, נאר דאס איז אן ענין פון למעלה מטעם ודעת, וואס דאס איז דער ענין פון גורל.

ג. דערפאר, ווען איינער זעט אז אויף א געוויסער מצוה האט ער העלמות והסתרים ביותר, איז דאס א ראיה¹¹ אז די מצוה האט צו אים מערער א שייכות. פון דעם גופא וואס מען שטעלט זיך אזוי אנטקעגן, איז א ראיה אז דאס איז אים מערער נוגע.

אויב אפילו ער זעט אינגאנצן ניט מיט זיין שכל די שייכות וואס ער

9. *Tanya*, *Iggeres HaKodesh*, Epistle 7. See also Rav Chayim Vital's introduction to *Shaar HaHakdamos* (printed at the end of *Kuntreis Eitz*

HaChayim, the bottom of p. 73) and *Sefer HaSichos Kayitz*, 5700, p. 22.

10. See *Sefer HaSichos Kayitz*, 5700,

p. 22.

11. See *Kuntreis HaAvodah*, the end of ch. 6.

trary, he sees that this commandment comes harder to him than others, or that he feels no enjoyment or success in this particular field of Torah study – nevertheless, this is the special matter that relates to him specifically. Through it, he will elevate the Divine energy generated by his study of the Torah and observance of the commandments as a whole. This is the reason the evil inclination opposes it so strongly – because this matter is most relevant to him.

Consequently, he should not abandon this matter and occupy himself with other matters. On the contrary, he should endeavor to accomplish this matter specifically, because it is most relevant to him. The very fact that he does not understand his connection with it and does not see how it is relevant to him is itself part of the concealment and obstacles that indicate how important this particular matter is for him.

When Earth Mirrors Heaven

4. On this basis, it is possible to understand the meaning of the verse, “Only by lottery shall the land be divided” – that the division was to be made by a lottery which is above reason and understanding.

In *Eretz Yisrael*, there were different portions: mountains, lowlands, valleys, fields for grain,¹² orchards,¹³ etc. The division that took place – that one received a portion in the mountains, while another in a lowland or valley, or that one received an orchard and another a field for grain – was based on each person’s particular connection to the spiritual *Eretz Yisrael*. As a result, the physical *Eretz Yisrael* was also divided in such a manner.

האט צו דעם ענין, אדרבה, ער זעט גאר אז די מצוה קומט אים אן שווערער פון אנדערע, אדער אז אין אט דעם מקצוע בתורה האט ער ניט קיין געשמאק און הצלחה - פונדעסטוועגן איז דער ענין, זיין ענין מיוחד וואס איז שייך צו אים בפרט, און דורך דעם וועט זיין אן עליה אין זיין פללות התורה ומצוות, און דערפאר שטעלט זיך דער יצר הרע אזוי שטארק אנטקעגן, וויילע דער ענין איז אים נוגע ביותר.

ובמילא דארף ער ניט אפלאזן דעם ענין און נעמען זיך צו אנדערע ענינים, נאר אדרבה משתדל זיין זיך און טאן דוקא דעם ענין, וויילע דאס איז אים נוגע ביותר. און דאס גופא וואס ער פארשטייט ניט די שייכות, און זעט ניט ווי דאס איז אים נוגע, דאס איז איינע פון די העלמות והסתרים.

ד. דערמיט וועט מען פארשטיין וואס עס שטייט, אך בגורל יחלק את הארץ, וואס גורל איז למעלה מטעם ודעת.

אין ארץ ישראל זיינען געווען פארשידענע חלקים, הר, שפלה ועמק, שדה לבן, שדה פרדס? און אזוי ווייטער. די חלוקה וואס איז געווען, אז דער האט געהאט בהר, דער האט געהאט בשפלה ועמק, דער האט געהאט שדה הפרדס און דער שדה הלבן, איז דאס געווען לויט דער שייכות הפרטית פון יעדערן אין ארץ ישראל הרוחנית, וואס דערפאר איז אראפגעקומען די חלוקה באופן כזה אין ארץ ישראל הגשמית.

12. This is the meaning of the term *sadeh lavan*, literally, “white field.”

Shmuel, Sefer HaMaamarim 5626, p. 205 (p. 177ff. in the 5749 ed.).

13. See *Bava Basra 122a*, explained according to *Chassidus in Toras*

This is what is meant by the statement, “Only by lottery shall the land be divided” – that each person’s connection to his portion is not based on reason and understanding. Rather, this is a matter that transcends reason and understanding. As such, the division was made by employing an earthly parallel to something above logic – a lottery.

און דאס איז וואס אַךּ בגורל יחלק אַת האַרץ, וויילע די שייכות פון יעדערן צו זיין חלק, איז ניט קיין שייכות על פי טעם ודעת, נאר דאס איז אן ענין פון למעלה מטעם ודעת, וואס דוגמתו למטה איז דער ענין פון גורל.

Focusing on Our Unique Mission

5. Since this concept has been related to us by the Torah – and the Torah is eternal, significant in every time and every place – it is particularly relevant to us.

Every person has a special *mitzvah* or mode of Divine service that relates to him specifically. Even though he may experience difficulties and hindrances in carrying out this matter, he must know that, as mentioned above, since he sees that the evil inclination and the world appear to oppose these efforts very powerfully, he must endeavor to accomplish his objective with greater energy. He must realize that this *mitzvah* or spiritual initiative relates uniquely to him and, through it, he will be able to elevate the Divine energy generated by his service of G-d as a whole and draw down the accompanying beneficence.

ה. וויבאלד אז מען האט דאס אונז דערציילט, און תורה איז אייביק פאר יעדער צייט און יעדער ארט, איז דער ענין נוגע אונז ביחוד.

יעדער איינער האט אן ענין מיוחד וואס איז שייך צו אים בפרט, און ניט קוקנדיק אויף די העלמות והסתרים וואס ער האט אין דעם ענין, אדרבה, כנ"ל, וויבאלד ער זעט אז אין דעם שטעלט זיך דער יצר הרע, די וועלט, גאר שטארק אנטקעגן, דארף ער זיך משתדל זיין מער און מער דאס צו טאן, וויילע דער ענין איז שייך צו אים ביחוד און דורך דעם ענין וועט זיין א המשכה ועליה אויף אין זיינע איבעריקע ענינים.

(משיחת ט"ז תמוז, תשי"ב)

עמוד 22.	ע' א'נט. ספר תרכ"ו. דשנת תרמ"ו.	כה) בבא בתרא קכב, א. במדבר רבה אויפן פסוק (פנחס כו, נה).
כט) זע קונטרס העבודה ענדע פרק ואו.	כח) סימן ז. זע אויך הקדמת הרב חיים ויטאל לשער ההקדמות (געדורקט אויך בסוף קונטרס עץ החיים עמוד 73 בסופו). ספר השיחות קיץ ה'ש"ת	כו) זע תורה אור אנפאנג פרשה וישב. תורת חיים דארט.
ל) זע בבא בתרא קכב, א. ומבואר בשה"מ תרכ"ו ע' רה (בהוצאת תשמ"ט ע' קעז ואילך).		כז) זע ד"ה אך בגורל – אור התורה פינחס

CREDITS:

Copyright by Sichos in English

Rabbi Eliyahu Touger
Rabbi Sholom Ber Wineberg
Translators

Rabbi Sholom Zirkind
Rabbi Zalmy Avtzon
Content Editors

Uriella Sagiv
David Hendler
Copy Editors

Yosef Yitzchok Turner
Typesetting

Spotlight Design
Layout and Cover

Mayer Preger
Advisory Board

Rabbi Shmuel Avtzon
Director, Sichos In English

הרה"ת ר' משה יהודה בן ר' צבי יוסף ע"ה
Rabbi Moshe Kotlarsky OBM,
whose commitment has brought this sacred initiative to fruition

